

„No, da, gotovo Liljana!“ je potrdil le-ta, z mislimi še vedno v oni preteklosti. —

Kakor širna ravan okrog nje, tako prosta in odprta je bila njena duša staremu prijatelju. A danes? V tihi noči žari dvoje očes, uprtih ravno v njo. Rahlo se je nekaj prikradlo v raj njene duše, previdno zaprlo duri — in Liljana je molčala.

Ko je že pozno istega večera pristopil Emerigo k postelji speče deklice, je sladak

smehljaj krožil okrog njenih svežih rdečih ustnic.

„Le sladko sanjaj o bujnih svojih cvetkah, zlato moje dete! Da, o belih cvetlicah do konca svojega življenja“ — — je mrmral starček, „in srečnejša bodeš od tvoje matere!“ — —

„In zame bi se ne našel prostorček v tvojem srcu?“ so šepetale rdeče ustnice. Emerigo ni čul rahlega šepeta. (Dalje.)

SORIN:

V JUTRANJI ROSI ...

V jutranji rosi
polje blesti se,
v vasi vesela
pesem glasi se.

Cvetka pa v gozdu
glavo priklanja,
mirne in sladke
sanje še sanja.

Skozi vejevje
solnce posije,
cvetko rdečica
lahna oblije.

Kaj bi se cvetka
ne sramovala,
ko je pa jutranji
zoro zaspala ...

SILVIN SARDENKO:

PREVARE NI!

Včasih mislim,
kakor da bi kdo na rame
težek kamen mi položil.
In pogledam okrog sebe —
a nikogar ni.

Včasih mislim,
kakor da bi kdo v ušesa
tesen vzdih mi tiho vdihnil.
In poslušam bolj natanko —
ali vzdihni ni.

Včasih mislim,
kakor da bi mehke kaplje
kapljale po licih mojih.
In obrišem se po licih —
ali kaplje ni.

Pa pogledam
v dušo svojo: — vidim kamen,
slišim vzdihne, čutim solze —
in nobene, ah nobene
več prevare ni!

